

Szent-Györgyi Albert évnyitó beszéde 1930-ból

Ha körülnézek itthon, ha számot adok magamnak rövid tanári működésem tapasztalatairól: legnagyobb szomorúság és a legnagyobb keserűség tölt el. Az a hallgatóság, amelyet a kezem alá a középiskola küld, minden vele született tehetsége mellett is, kevés kivétellel, nem csak tudós képzésre, hanem minden nemű felső kiképzésre teljesen alkalmatlan. Annak az előzetes kiképzéséről el lehet mondani a rövid orvosi jelentés szavait: az operáció seikerült, a beteg meghalt. A tanítás jó volt, a gyermeket megökték, abból a 12 évi magolás és drukolás kivert, kigyilkolt minden eredetiséget, minden érdeklődést. Azt már semmi más nem érdekli, minthogy hányadik lap aljától hányadik lap tetejéig kell a leckét megtanulni, hogy a vizsgán átcúsúzhasson és egyetlen vágya és reménye az, hogy megszerezvén a diplomát valami állami álláshoz jusson és ilyen módon a saját életének a terhét és nyűgét az állam nyakába varrja.

Ma nálunk minden 6 éves gyermekkel az történik, ami szokott történni minden apagyilkossal, hogy elítélik 12 év szabadságvesztésre és szigorított kényszermunkára. Az iskolában a gyermeki lélek minden erénye, a pajkosság, a vidámság, az elevenség bűn. A gyermeki lélek tudásra való szomját magolással és fenyegetéssel, élettelen tanítással elégtük ki. És mikor 12

év után ilyen előkészítéssel a serdülő ifjút hozánk küldik az egyetemre, mi az után tanítjuk, tanítjuk és tanítjuk őket. És amikor az után további 5 év alatt végleg megfosztottuk őket a szabad cselekvés és gondolkodás minden képességétől, akkor hirtelenül kilökjük őket az életbe, és még a végén azon csodálkozunk, hogy ott nem tudnak a saját lábukon megállni, és hogy ez a szegény ország nem tud a maga nyomorúságából kivergődni.

Hogy csak az lehet igazán ember, aki igazán gyermek is tudott lenni, régi igazság. Hogy csak az egészséges ember lehet igazán hasznos tagja a társadalomnak, ahhoz kétség nem fér. Mi nem embereket nevelünk, hanem a tudálékosság mázával megkent féltudósokat, akik a közéletre alkalmatlanok és a tudományhoz nem értenek. Az iskolának végre meg kell értenie, hogy alá kell rendelnie magát az állam céljainak. Az államnak pedig első sorban tetterős polgárookra van szüksége és ezeket kell az iskolának nevelnie. Ez fontosabb, mint az összes rendhagyó igék, évszámok és képletek együtvéve. Hogy az iskola mit ad a mi elvett drága kincsinkért, a kivert érdeklődésért, a megcsontított egészségért, az elnyomott szabadságért és önállóságért, azt nekem, sok érdeklődésem ellenére sem sikerült kinyomoznom.

Forrás: jobbveledavilag.hu

Gazdagságra vágyunk miközben nézzük a tévét

A GfK NOP Roper jelentése a 13-19 éves korosztály attitűdjait, érzésvilágát elemzi, mégis, meg fogjuk látni, hogy ez tükröképet mutat nekünk, felnőtteknek.

Mert bármennyire is tiltakozunk, amilyen példaképet mutatunk mi, olyanok lesznek a gyerekeink.

A felmérés évente mintegy 30 országban készült és 30.000 fiatal körében végzett személyes interjú eredményét összegzi. Sok tanulságot levonhatunk az eredményekből – a tanuláshoz való hozzáállással kapcsolatban is.

Önbizalomhiány és befolyásolhatóság

A felmérés szerint igen erős az önbizalomhiány és a befolyásolhatóság a mai tizenévesek körében.

A három legkomolyabb kihívás az iskolai követelmények, az iskolatársak és barátok által támasztott elvárásoknak való megfelelés, és végül a túlzott információmennyiség. Bármely területen mond csődöt a fiatal, ez önbizalomvesztéshez vezet.

Ha beegondolunk, felnőtteknél ugyanez a hármaskör követelményrendszer létezik. Egyfelől ott vannak a munkaerőpiac által támasztott követelmények. Vajon lesz munkánk a jövőre is? Vajon a jelenlegi képzettségünk, képességeink és tapasztalatunk elegendő lesz holnap is? Nem kéne még egy diplomát beszerezni? Még egy nyelvet megtanulnunk? Vagy inkább: nem kéne legalább egy idegen nyelvet jól beszélnünk?

Másfelől ott vannak a környezet által támasztott követelmények: a reklámokban az emberek vidámak és jól élnek. Egy barátunk már megvette a lapos tévét, egy másik épp most vett új kocsit. Az állandó lemaradásérzés, amit a környezetünk és főleg, a média nyomására kényszerít újabb és újabb követelményeket támaszt,

és valahogy sose hagyja, hogy legalább egyszer igazán elégedettek és boldogok legyünk

Nagy a nyomás

A magyar tizenévesek 85 százaléka érzi úgy, hogy túlzott a rájuk nehezedő nyomás. Vajon a magyar felnőttek mit gondolnak? Hány százalék érzi ugyanezt? Gyanítom, legalább ugyanennyi.

A GfK felmérése szerint, és ezt idézem, mert fontos eredmény: „magyar fiatalokból erőteljesen hiányzik a reális jövőkép: szüleikénél jobb életre vágnak; úgy érzik, joguk van a sok pénzhez és gazdagsághoz, ám terveik között már a jobb életmódhoz vezető, proaktivitást és önállóságot igénylő lépések nem szerepelnek”.

Magadra ismersz, pedig nem tartozol a 13-19 éves korosztályra?

Gazdagságra vágyunk

A magyar tinik közel 60 százaléka egyszerűen nagyon gazdag szeretne lenni. A magyar felnőtteknél ez az arány vajon nem hasonló?

Es még egy utolsó adalék a felmérésből: a magyar tizenévesek a legkevésbé aktívak a régióban, szinte minden szabadidős tevékenység gyakorlásában elmaradnak a kelet- és közép-európai átlagtól. Inkább a nem társas szórakozási formák jellemzők körükben: zenehallgatással, számítógépes és videójátékokkal töltik az időt.

Érdekes, hogy a gyerekeink pontosan azt csinálják, amit tőlünk látnak, annak ellenére, hogy ezt mi nem így gondoljuk. Hazamegyünk a munkanap után és ülünk a tévé előtt. Ezt mutatjuk nekik nagy átlagban és meglepődünk, ha ők is ezt csinálják. Hogy várjuk el, hogy sportoljanak, olvassanak, vagy ne adj isten, tanuljanak – ha ők nem ezt látják tőlünk?

Írta: Szalai Gabriella tanulás-tanár és hivatásos tanuló – Forrás: tanuljtanulni.hu

Miért nem voltak ételallergiások nagyszüleink?

A nagyszülők, dédszülők még hírből sem ismerték az ételallergiát. Az azóta felnövő nemzedékeknel egyre nagyobb számban jelentkezik, és mára szinte népbetegséggé vált ez a rendelkezés. Mi volt más 100-150 éve és mi változott, ami ennyire érzékennyé tette az embereket az elfogyasztott ételekkel kapcsolatban?

Arra kerestük a választ, hogy miben különbözött az életmódjuk a miénktől...íme!

1. Valódi, szezonális ételeket fogyasztottak

Az ételek gazdaságokból kis piacokról vagy őstermelőktől érkeztek az 1900-as évek elején. Ebben az időben az élelmiszer tartósítószer nem voltak még széles körben elterjedve, az ételek természetes frissességüket őrizték. Amelyik megromlott, azt egyszerűen kidobták.

Ez azonban ritkán fordult elő, mivel a megvásárolt termékeket hamar megfőzték, feldolgozták.

A nagyüzemileg előállított, adalékanyagokkal teletömött élelmiszerek hiánya miatt táplálkozásuk tápanyagban gazdag volt. Ez tette lehetővé számukra, hogy annyi tápanyaghoz jussonak, amennyi a frissen termelt zöldségekben gyümölcsökben és a frissen vágott állatok húsában létezik.

A csecsemők nem tápszereket, hanem anyatejet kaptak, ami minden időben, megfelelő hőfokon állt rendelkezésükre.

2. Nem diétáztak, és nem bántak szigorúan a testükkel és az anyagcseréjükkel. Akkor és azt ettek, ami abban a szezonban termelt. Nagyszüleink nem estek áldozatul a ma oly népszerű diéta hóbortnak, a kalóriák számlálásának, és más kóros fogyókúrás szokásnak. Azt ettek, ami termelt, és nem azt, amit a reklámok sugalltak nekik. Akkoriban a reklámok még nem jutottak el minden emberhez és még az élelmiszeripar is gyerekipőben járt, ezáltal kénytelenek voltak ételadalékoktól mentes enivalókat fogyasztani. Egészséges volt anyagcseréjük, mivel a szervezetük igényei és vágyai szerint étkeztek.

3. Az ételt otthon főzték meg hagyományos elkészítési módszereket használva. Feldolgozott étel vásárlására nem volt lehetőség, és étterembe (m)enni ritka luxus volt. Nagyszüleink szerencséjére ezek a szokások valóban kedvező hatással voltak az egészségükre. 4. Nem ettek génmódosított ételeket, élelmiszeradalékanyagokat, stabilizátorokat és dúsító anyagokat

Az ételeket még nem kezelték adalékanyagokkal, antibiotikumokkal és hormonokkal, melyek segítenek megőrizni az eltarthatóságot a fogyasztók egészségének kárára. A mára jellemző nagyüzemi élelmiszer-előállítás az összes mesterséges összetevővel még csak csírázott a korai 1900-as években.

5. Megették az egész állatot, melybe beletartoztak az ásványi anyagokban gazdag csont erőlevelek és a belsőségek

Az állati csontokat megtartották vagy vásárolták, hogy erőleveket és csontleveket készítsenek belőlük, melyek mindig különleges helyet foglaltak el a vacsoraasztalnál. Ezeket az ételeket nagyra értékelték gyógyító hatásuk miatt, és soha nem ment veszendőbe.

6. Nem mentek orvoshoz, amikor úgy érezték, hogy betegek vagy azért, hogy vényköteles gyógyszereket kapjanak. Az orvosi látogatások a balesetben sérülteket vagy az életveszélyes betegeket mentették meg.

Amikor lázasak lettek, megvárták, hogy elmúljon. Amikor rosszul érezték magukat, leveleket, erőlevest ettek, és sokat pihentek. Nem volt orvos vagy nővér gyorshívójuk, de sokkal inkább bíztak a test természetes gyógyulási folyamatában, mint mi manapság. Az ételük volt az orvosság, függetlenül attól, hogy ezt felismerték vagy sem. 7. Sok időt töltöttek a szabadban

Nagyszüleinknek nem volt választásuk, hogy bent maradnak a lakásban és játszanak a telefonjukkal vagy a számítógépen. A 18. század végén, a 19. század elején a lakosság legnagyobb része a mezőgazdaságban dolgozott. Sokat voltak szabad levegőn, nem kellett edzőtermekbe járniuk, edzette őket az egész napi fizikai munka. A gyerekek pedig minden szabad idejükben a szabadban játszottak, kerékpároztak, hintáztak, fogócskáztak a tiszta levegőn. A városi lakosok is sokat mozogtak. Autót, vagy bérkocsit kevesen engedhettek meg maguknak, ezáltal néhány kilométer a munkahelyig, vagy a piacig meg sem kottyant nekik.

Hogyan hatnak ezek a dolgok az ételallergiára?

A táplálkozás hatással van testünk minden sejtjére. Sejtjeink egészsége a táplálkozástól és az életmódtól függ. A sejtek szöveteiket hoznak létre, a szövetek pedig szerveket, melyekből egész szervrendszerek épülnek fel. Ha a táplálkozás nem megfelelő, akkor minden sejt, minden szövet és szerv integritása sérülést fog szenvedni, így egyre nagyobb a valószínűsége, hogy bizonyos élelmiszerekre érzékenységet, allergiát váltanak ki.

Az ujvilagtudat.hu cikke alapján